

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 77. stavak 1., u vezi s člankom 78. stavkom 1. Uredbe (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ tumačiti na način da ishod do kojeg je došlo nadzorno tijelo, o kojem to tijelo obavještava ispitanika,
 - (a) ima prirodu odluke o peticiji? Ima li to za posljedicu da se sudski nadzor odluke o pritužbi koju je donijelo nadzorno tijelo na temelju članka 78. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka u načelu odnosi samo na to je li to tijelo rješavalo pritužbu, je li primjereno ispitalo predmet pritužbe i obavijestilo podnositelja pritužbe o ishodu provjere ili
 - (b) taj ishod treba smatrati odlukom tijela o meritumu? Ima li to za posljedicu da sud na temelju članka 78. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka treba u potpunosti meritorno ispitati odluku o pritužbi koju je donijelo nadzorno tijelo, pri čemu u pojedinačnom slučaju, primjerice u slučaju potpunog smanjenja diskrecijske ovlasti, sud može obvezati nadzorno tijelo da primijeni konkretnu mjeru u smislu članka 58. Opće uredbe o zaštiti podataka?
2. Je li pohrana podataka u privatnoj agenciji za provjeru kreditne sposobnosti, u kojoj se, a da za to ne postoji konkretan razlog, pohranjuju osobni podaci iz javnog registra kao što su „nacionalne baze podataka” u smislu članka 79. stavaka 4. i 5. Uredbe (EU) 2015/848 ⁽²⁾ kako bi se na zahtjev mogli pružiti podaci, u skladu s člancima 7. i 8. Povelje Europske unije o temeljnim pravima?
3. a Dopušta li se u načelu postojanje paralelnih baza podataka (osobito baza podataka agencije za provjeru kreditne sposobnosti), koje se uspostavljaju uz državne baze podataka i u kojima se podaci iz državnih baza podataka (u ovom slučaju obavijesti o nesolventnosti) pohranjuju dulje nego što se to uređuje strogo ograničenim okvirom iz Uredbe (EU) 2015/848 u vezi s nacionalnim pravom?
 - 3.b U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 3.a, proizlazi li iz prava na zaborav u skladu s člankom 17. stavkom 1. točkom (d) Opće uredbe o zaštiti podataka da te podatke treba obrisati ako je isteklo trajanje obrade koje se predviđa u pogledu javnog registra?
4. U mjeri u kojoj kao jedina pravna osnova za pohranu podataka u privatnim agencijama za provjeru kreditne sposobnosti u pogledu podataka koji su također pohranjeni u javnim registrima dolazi u obzir članak 6. stavak 1. podstavak 1. točka (f) Opće uredbe o zaštiti podataka, treba li potvrditi da postoji legitimni interes agencije za provjeru kreditne sposobnosti već u slučaju kad ta agencija preuzima podatke iz javnog registra a da za to nema konkretan razlog, kako bi ti podaci bili dostupni u slučaju podnošenja zahtjeva?
5. Smije li se kodeksima ponašanja koje su odobrila nadzorna tijela na temelju članka 40. Opće uredbe o zaštiti podataka i kojima se predviđaju rokovi za provjeru i brisanje, a koji premašuju rokove za pohranu u pogledu javnih registara, osloboditi obveze odvagivanja propisane člankom 6. stavkom 1. podstavkom 1. točkom (f) Opće uredbe o zaštiti podataka?

⁽¹⁾ Uredba Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. te ispravci SL 2018., L 127, str. 2. i SL 2021., L 74, str. 35.)

⁽²⁾ Uredba Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o postupku u slučaju nesolventnosti (SL 2015., L 141, str. 19. i ispravak SL 2016., L 349, str. 9.)

Tužba podnesena 8. veljače 2022. – Europska komisija/Republika Bugarska

(Predmet C-85/22)

(2022/C 148/24)

Jezik postupka: bugarski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: Gr. Koleva, C. Hermes)

Tuženik: Republika Bugarska

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Suda zahtijeva da

1. utvrdi da je Republika Bugarska povrijedila svoje obveze iz članka 4. stavka 4. i članka 6. stavka 1. Direktive 92/43/EEZ o očuvanju prirodnih staništa i divlje faune i flore (Direktiva o staništima) ⁽¹⁾ time što
 - nije što je prije moguće, a najkasnije u roku od šest godina, odredila kao posebna područja očuvanja (u daljnjem tekstu: PPO) 194 od ukupno 229 područja, koja su Odlukama 2009/93/EZ, 2009/91/EZ i 2009/92/EZ od 12. prosinca 2008. i Odlukom 2013/23/EZ od 16. studenoga 2021. usvojena kao područja od značaja za Zajednicu (u daljnjem tekstu: PZZ);
 - je sustavno i ustrajno povređivala svoje obveze o određivanju posebnih detaljnih ciljeva zaštite;
 - je sustavno i ustrajno povređivala svoje obveze o određivanju potrebnih mjera zaštite koje odgovaraju ekološkim zahtjevima prirodnih stanišnih tipova iz Priloga I. i vrstama iz Priloga II. koji su prisutni na tim područjima i
 - nije pravilno prenijela članak 6. stavak 1. u nacionalno pravo.
2. naloži Republici Bugarskoj snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Ovaj slučaj odnosi se na nepravilno prenošenje članka 6. stavka 1. i nepravilnu primjenu članka 4. stavka 4. i članka 6. stavka 1. Direktive o staništima od strane Republike Bugarske.

Člankom 4. stavkom 4. Direktive o staništima zahtijeva se, među ostalim: kad se područje od značaja za Zajednicu usvoji u skladu s postupkom utvrđenim u stavku 2., dotična država članica ga određuje kao PPO što je prije moguće, a najkasnije u roku od šest godina. U svojoj presudi u predmetu C-849/19, Komisija/Grčka (EU:C:2020:1047), Sud je pojasnio da su države članice dužne odrediti i konkretne ciljeve zaštite za svaki PPO. U skladu s člankom 6. stavkom 1. Direktive o staništima, u okviru PPO-a države članice utvrđuju potrebne mjere za očuvanje koje prema potrebi uključuju odgovarajuće planove upravljanja, posebno priređene za ta područjima ili integrirane u druge razvojne planove te odgovarajuće zakonske, administrativne ili ugovorne mjere koje odgovaraju ekološkim zahtjevima prirodnih stanišnih tipova iz Priloga I. i vrstama iz Priloga II. koji su prisutni na tim područjima.

Prema Komisijinu mišljenju, Republika Bugarska nije ispunila svoje sljedeće obveze iz gore navedenih odredaba: pravodobno određivanje PPO-a; utvrđenje posebnih detaljnih ciljeva zaštite za područja; utvrđenje nužnih mjera zaštite; i pravilno prenošenje članka 6. stavka 1. Direktive o staništima u nacionalno pravo.

⁽¹⁾ SL 1992., L 206, str. 7. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 2., str. 14.)

Tužba podnesena 15. veljače 2022. – Europska komisija/Rumunjska

(Predmet C-109/22)

(2022/C 148/25)

Jezik postupka: rumunjski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: L. Nicolae, E. Sanfrutos Cano, agenti)

Tuženik: Rumunjska

Tužbeni zahtjev

Komisija od Suda zahtijeva da:

- utvrdi da je Rumunjska, time što nije poduzela sve potrebne mjere kako bi se uskladila s presudom Suda u predmetu C-301/17, Komisija/Rumunjska ⁽¹⁾, povrijedila obveze koje ima na temelju članka 260. stavka 1. UFEU-a;